

Bilag 2.

Dr. jur. Stephan Hurwitz.
Professor ved Københavns Universitet.

København, den 2. Marts 1939.

Til Landstingets Udvalg vedrørende Ændringer i Retsplejeloven.

Under Henvisning til Justitsministeriets Skrivelse til mig af Gaars Dato skal jeg hermed fremsætte en Udtalelse angaaende en Række af de til Retsplejeloven stillede Ændringsforslag. Under Hensyn til den yderst begrænsede Tid, inden for hvilken mine Bemærkninger ønskes afgivet, beklager jeg at maatte udtrykke mig i en noget summarisk Form. Hvis det ønskes, er jeg rede til at afgive en mere indgaaende Betænkning angaaende de forelagte Spørgsmaal.

1. Ad Forslag til Rpl. § 29, Afs. Stykke, Nr. 2.

Jeg anser det for overordentlig betænkeligt at indføre en Regel, hvorefter Dørene kan lukkes under Domsforhandlingen i en Straffesag af Hensyn til Sagens Oplysning. Dette Hensyn bør principielt kun kunne bevirke Dørlukning paa en Sags Undersøgellesstadium. De Garantier for en sund Strafferetspleje, som er nedfældet i Princippet om en offentlig Domsforhandling, anfægtes i væsentlig Grad ved en Regel som den foreslaaede. Paa den anden Side er Trangen til en Bestemmelse af denne Art ikke synderlig stærk. De Situationer, i hvilke der praktisk kan gøre sig en betydelig Trang gældende til Dørlukning under Domsforhandlingen i en Straffesag, er navnlig saadanne, hvor den offentlige Forhandling kan tilføje nogen en særlig *Krænkelser*, hvad der for Eksempel kan være Tilfældet i Afpresningssager. For Dørlukning i saadanne Tilfælde er der skabt Hjemmel ved Loven af 7. April 1936, der i flere Henseender gjorde væsentlige Indskrænkninger i Strafferetsplejens Offentlighed. Yderligere Indskrænkninger i denne maa, hvis Princippet ikke skal blive illusorisk, kræve meget vægtige Grunde. De i Lovforslagets Motiver fremsatte Betragtninger vejer efter min Opfattelse ikke tungt nok. At der kan fremkomme Undtagelsestilfælde, hvor en offentlig Domsforhandling kan give eventuelle andre implicerede end dem, mod hvem der er rejst Tiltale, Oplysninger, hvoraf de kan benytte sig, er en Ulempe, som man altid har maattet regne med ved Offentlighedsprincippet, men som man hverken her eller i beslægtede Retsforfatninger hidtil har kunnet anerkende som Grundlag for en almindelig Regel om Dørlukning af Hensyn til Sagens Oplysning. Den alt overvejende Hovedregel, efter hvilken Loven bør formes, er den, at en Sags Oplysning ikke længere kan skades ved Offentlighed, naar man først er naaet frem til Domsforhandlingen. Aabner man en almindelig Adgang til at gøre Undtagelse fra Offentligheden af Hensyn til Sagens Oplysning, risikerer man, at et Hensyn, der kun undtagelsesvis spiller en virkelig Rolle — og som selv da burde vige for Offentlighedsprincippet paa Grund af de dermed forbundne generelle Fordele for Retsplejen —, pustes op til en større Betydning, end det reelt har Krav paa.

2. Ad Forslag til Rpl. § 30.

Dersom den foreslaaede Ændring til § 29 udgaar, bliver dette Ændringsforslag i det væsentlige uden Indhold. Ogsaa bortset herfra finder jeg Forslaget, der ikke giver nogen selvstændig Regel, men en blot Indskærpelse over for Retsformanden, overflødig.

3. Ad Forslaget til Rpl. § 194 a.

Forslaget frembyder i flere Retninger alvorlige Betænkeligheder. Disse vilde bortfalder, saafremt den omhandlede Tavshedspligt indskrænkedes til at angaa 1) hvad der fremkommer fra den anden Side, ikke hvad den afhørte Person selv har forklaret, 2) hvad